

Δρ. Άσλυ

Φανή Μέλφου-Γραμματικού
Μικροβιολόγος

Έφτασα στο Λονδίνο μια υγρή μέρα, με την φιλή βροχή σχεδόν αόρατη, να αιωρείται στην ατμόσφαιρα. Διάχυτη η μελαγχολία, γκρίζα τα κτίρια, ο ουρανός σκέτο μολύβι. Παρόλα αυτά το Λονδίνο μου άρεσε. Επιβλητικά κτίρια, ατέλειωτα πάρκα, φώτα και, το κυριότερο, έντονη η αίσθηση της παράδοσης και της τάξης. Όλα αυτά, μαζί με την απόφαση να επιτύχω, με προδιέθεταν για σοβαρή δουλειά. Στο Νοσοκομείο με δέχτηκαν με ψυχρή ευγένεια. Ο επιμελητής της Κλινικής μου εξήγησε τη δουλειά που θα αναλάμβανα, απάντησε στις ερωτήσεις μου και έσπευσε να εξαφανιστεί, λέγοντας: «Ο συνεργάτης σας Δρ Άσλυ θα απαντήσει στις απορίες σας». Έμεινα μόνος σε μια αίθουσα όπου τρεις εσωτερικοί γιατροί συζητούσαν χαμηλόφωνα, πάντως αρκετά δυνατά ώστε να τους ακούω, μια δύσκολη περίπτωση σκλήρυνσης κατά πλάκας. Κανένας τους δεν φαινόταν να αντιλαμβάνεται την παρουσία μου κι εγώ αναρωτιόμουν τι στο καλό γυρεύω εκεί. Από τη δύσκολη θέση μ' έβγαλε μια νεαρή γιατρός, ψηλή και ξανθιά, που ήρθε προς το μέρος μου χαμογελώντας.

«Ελίζαμπεθ Άσλυ» αυτοσυστήθηκε. «Καλώς ορίσατε, Δρ Νότης».

Όποτε ο συνεργάτης μου είναι γυναίκα, σκέφτηκα με μια υποψία ικανοποίησης και ακολούθησα τη Δρ Άσλυ σ' ένα άδειο γραφείο. Εκεί μου εξήγησε πως η συνεργασία μας αφορούσε τη μελέτη και θεραπεία των αναιμιών στα παιδιά. «Είναι ένας τομέας με μεγάλο ενδιαφέρον...» άρχισε να λέει, «Οι κληρονομικές αναιμίες ευθύνονται για τη χαμηλή ποιότητα ζωής και τους πρόωρους θανάτους εκατοντάδων παιδιών στις μεσογειακές χώρες. Εμείς εδώ ψάχνουμε τις αιτίες και εφαρμόζουμε νέες θεραπείες...» Μου μιλούσε για ώρα, δεν κουραζόταν να εξηγεί όσα δεν καταλάβαινα, έδειχνε να έχει μελετήσει το θέμα. Ούτε στιγμή δεν ξέφυγε από το αυστηρά επαγγελματικό επίπεδο, ούτε προσπάθησε να προσελκύσει το ενδιαφέρον μου μ' ένα χαμόγελο ή

κάποια χαριτωμένη κίνηση. Έμοιαζε να μην έχει επίγνωση της ομορφιάς της ή να αδιαφορεί γ' αυτήν. Η αλήθεια είναι πως με εντυπωσίασε, προκαλώντας κάποια ενοχλητικά αισθήματα ενοχής. Λίγο μετά και αφού τέλειωσε η ενημέρωσή, με κάλεσε στο σπίτι της στο Ουέστ Εντ, το ίδιο απόγευμα στις πέντε, να γνωριστώ με συναδέλφους της Κλινικής.

Πέντε και πέντε χτυπούσα το κουδούνι του σπιτιού της, μια αρχοντική δώροφη μονοκατοικία από κίτρινο τούβλο με περιποιημένο κήπο. Ήταν λάθος μου που άργησα πέντε λεπτά, όμως καθυστέρησα στον υπόγειο, δεν φανταζόμουν τόσο μεγάλες τις αποστάσεις. Μου άνοιξε η ίδια, η Δρ Άσλυ. Για δευτερόλεπτα αμφέβαλλα αν πράγματι η νέα γυναίκα που είχα μπροστά μου ήταν η γιατρός με την οποία συνομιλούσα το πρωί ή η κοπέλα της αφίσας στον σταθμό του υπόγειου που διαφήμιζε μπισκότα για το τσάι. Της πρόσφερα ένα κουτί ακριβά σοκολατάκια που αγόρασα την τελευταία στιγμή από ένα μαγαζάκι με είδη καπνιστού. Μάλλον δεν τα περίμενε γιατί με κοίταξε με απορία. Ίσως δεν το συνηθίζουν οι Άγγλοι, σκέφτηκα και σχεδόν ντράπηκα. Πάντως με ευχαρίστησε ευγενικά και με οδήγησε στο σαλόνι, όπου ήδη είχαν πάρει θέση οι καλεσμένοι της: ο καθηγητής Πάουελ και ο συνεργάτης του Δρ Λιούις. Μετά τα πρώτα τυπικά λόγια, η συζήτηση δεν άργησε να στραφεί σε καθαρά ιατρικά θέματα και συγκεκριμένα στις αναιμίες, μια και ήταν το θέμα που ενδιέφερε όλους μας. Στάθηκα τυχερός γιατί είχα μελετήσει τις αναιμίες, μια και στην Ελλάδα η Μεσογειακή Αναμία είναι αρκετά συχνή σε ορισμένες περιοχές. Έτσι δεν δυσκολεύτηκα να κερδίσω την εκτίμησή τους σχετικά με τις επιστημονικές μου γνώσεις. Πρέπει ν' αναγνωρίσω πάντως πως σ' αυτό βοήθησε πολύ η παρουσία της Δρ Άσλυ, η οποία είχε την ικανότητα να χειρίζεται μεθοδικά τη συζήτηση, επεμβαίνοντας έγκαιρα κάθε φορά που αντιλαμβανόταν να δυσκολεύομαι. Η βοήθειά της αποδείχτη-

κε σημαντική γιατί αισθανόμουν σαν φοιτητής που δίνει εξετάσεις. Χρειάστηκε μάλιστα κάποια στιγμή να σκουπίσω τους κόμπους του ιδρώτα που είχαν σχηματιστεί στο μέτωπό μου. Η Δρ Άσλυ σίγουρα το πρόσεξε, γιατί γρήγορα διέκοψε τις συζητήσεις λέγοντας: «Ωρα για τσάι».

Σαν να είπε το μαγικό σύνθημα, οι καλεσμένοι σηκώθηκαν και πήραν θέσεις σ' ένα μακρύ τραπέζι, στιλ μπαρόκ. Έμεινα δυο βήματα πίσω μη ξέροντας τους εθιμοτυπικούς κανόνες. Η κυρία Άσλυ μ' έβγαλε από τη δύσκολη θέση υποδεικνύοντας μ' ένα ανεπαίσθητο νεύμα, μια θέση αριστερά της. Το τσάι είχε ευεργετική επίδραση στα τετνωμένα νεύρα μου. Μέσα σε λίγα λεπτά είχα χαλαρώσει και έβρισκα τους συνδαιτυμόνες να είναι ενδιαφέρουσες προσωπικότητες και τα μπισκότα πολύ γευστικά. Γρήγορα η συζήτηση γύρισε σε θέματα κοινωνικά. Τους απασχολούσε η διόγκωση της μεσαίας τάξης που είχε σαν συνέπεια διαμάχες και συγκρούσεις ανάμεσα στο αρχικό κατεστημένο και τους νεο-μεσοαστούς οι οποίοι απείχαν πολύ απ' το πρότυπο του συντηρητικού Άγγλου. Δεν είχα γνώση του θέματος, ούτε και μ' ενδιέφεραν, εδώ που τα λέμε, όσα λέγανε. Το μυαλό μου γυρνούσε στην παρούσα κατάσταση με κύριο ερώτημα αν είναι παντρεμέ-

νη η κυρία Άσλυ. Τέντωσα τ' αυτιά μου να πιάσω κάποιον ήχο που να μαρτυρεί την παρουσία άλλων προσώπων στο σπίτι, δεν άκουσα τίποτα. Όταν μετά από αρκετή ώρα την αποχαιρετούσα, δεν κρατήθηκα και μαζί με τις ευχαριστίες μου για την πρόσκληση και τη βοήθειά της, συμπλήρωσα:

«Ελπίζω σύντομα να γνωρίσω και τον κύριο Άσλυ». Ήταν ένα απόπημα αυτό μα δεν κατάφερα να ελέγξω την επιθυμία μου να μάθω. Δεν φάνηκε να ενοχλήθηκε παρόλο που σίγουρα κατάλαβε την πονηριά μου.

«Δεν υπάρχει κύριος Άσλυ» είπε και χαμογέλασε με κατανόηση.

Η συνεργασία μου με την Ελίζαμπεθ αποδείχτηκε άψογη, χωρίς αιχμές και ανταγωνισμούς. Επίσης ο καθηγητής Πάουελ έδειχνε να με εκτιμά και συχνά άφηνε υπονοούμενα για μακροχρόνια παραμονή μου εκεί. Η δουλειά μου και η Ελίζαμπεθ ήταν οι δυο πόλοι γύρω από τους οποίους στρέφονταν τα ενδιαφέροντά μου. Δεν άργησα να κάνω δεσμό με την Ελίζαμπεθ. Όλα έγινα απλά, σαν φυσικό επακόλουθο της αμοιβαίας έλξης που αισθανόμασταν. Δεν έδωσα καμιά υπόσχεση κι εκείνη δεν ζήτησε τίποτα.

